

P. D. Kræjevskij:

V. V. MAJAKOVSKIJ

Hungária, Budapest, 1950. 95 o.

Majakovszkij a verselés újtójaként, végtelenül eredeti költőként, egy új, sajátos költői stílus megalkotójaként került be a költészet történetébe.

1893-ban született Grúziában; apja erdész volt. A leendő költő gyermekkorát ezen a gyönyörű, napsugaras vidéken töltötte. Tudatában mély benyomást hagytak hátra itt szerzett élményei. A természetet rendkívül szerette. 1908-ban belépett az Oroszországi Szociáldemokrata Munkáspártba, ahol propagandistaként dolgozott. A forradalomig a kapitalista világ minden intézménye ellen ádáz küzdelmet folytatott. A Nagy Októberi Szocialista Forradalom után végérvényesen kialakult Majakovszkij költészeté. Harcolt az elavult világ maradványai ellen, s verseinek tartalma politikailag élesebb, formailag csiszoltabb lett.

Rendkívüli érdeme, hogy az irodalmi nyelvet demokratizálta, s „törvényesítette“ a köznyelvet az irodalomban.

Munkásságának jelentősége politikai és művészeti szempontból végtelen nagy; alkotásaiban benne él annak az embernek nagy és szenvedélyekkel telt lelke, akinek a kommunizmus óhajtott álma és törekvéseinek célja volt.

Minden verse szúr egyet a burzsoá kultúrán, s megmutatja a szovjet rendszer vitathatatlan fölényét a kapitalizmus felett.

Fagyajev így jellemezte munkásságát: „A kommunizmus Majakovszkij számára a technikának a természet feletti határtalan uralmát jelenti; a magántulajdonosi, az individualizmus, a kispolgári élet végét; a bőséget, a vidám munkát, az emberek közötti megtisztult, világos és okos viszonyok létrejöttét“...

Majakovszkij nagyon jól tudta, hogy mi az igazi értéke a nyugati civilizációnak és mi a valódi világegyetem a gyökeréig képmutató, megvásárolható, hazug polgári demokráciáknak.

E kiváló költő alkotásainak méltó értékelését fejezik ki Sztálin elvtárs szavai: „Majakovszkij a mi szovjet korszakunknak legjobb, legtehetségesebb költője volt és az is marad“.

Krajevskij könyve Erdődi József kiváló fordításában taglalja a költő életét, munkásságát, forradalmiságát és művészetének jelentőségét.

B. G. Kuznyecov:

AZ OROSZ TUDÓSOK
HAZAFISÁGA

Szikra, Budapest, 1950. 443 o.

A szovjet nép mély tiszteletet és érdeklődést tanúsít az orosz tudomány multja és haladó történelmi hagyományai iránt. Kuznyecov könyve példák hosszú sorával támasztja alá az orosz tudósok forradalmiságát és lelkes hazafiságát. Megemlékezük többek között M. V. Lomonoszov, N. I. Lobacsevszkij, B. Sz. Jakobi, E. H. Lenc, N. N. Zinyin, A. M. Butlerov, D. I. Mendelejev, P. N. Jablocskov, A. N. Lodügin, A. G. Sztolotov, A. Sz. Popov, P. N. Lebegyev, V. O. Kovalevszkij, A. O. Kovalevszkij, I. I. Mecsnyikov, I. M. Szecsenov, K. A. Tyimirjavez, N. Sz. Kunakov, A. N. Bah, A. E. Ferszman, A. E. Vernadszkij, V. R. Viljamsz, I. V. Micsurin, T. D. Lüszenko és I. P. Lavlov munkásságáról.

Természetesen a mult század tudósainak hazafisága és a szocialista tudósok hazafisága között gyökeres különbség van. Ma a termelés, a technika, a tudomány és a kultúra fejlődése közvetlenül a népet szolgálja: annak a társadalomnak a fejlődését biztosítja, mely a kizsákmányolás bármilyen formájának teljes megsemmisítésén alapszik.

A cárizmus ágája, az önkény és a kizsákmányolás a hivatalnokok, földesurak és a polgári körök megvetése, bizony gyakorta gátolta az orosz tudósok munkásságát, melyet végső fokon a nép érdekében fejtettek ki.

Megváltozott a helyzet a Nagy Októberi Szocialista Forradalom győzelme után. Felszabadult a tudomány, s hatalmas ösztönzést kapott a szabad, semilyen dogma előtt meg nem hajló, mindent legyőző tudomány gondolat.

A haladó forradalmi elméletek átvették és magukba szívták mindazt, ami a mult századok tudományában jó volt; de új, sokkal magasabb fokra emelték a régi tudomány hasznos elemeit.

A szovjet tudósok büszkék arra, hogy a világ leghaladóbb tudományának művelői. Nem alázkodnak meg a reakciós burzsoá tudományok előtt. A szovjet tudósoknak óriási fölényük van: a szocialista társadalmi rend viszonyai közepette dolgoznak, mely a gyors és folytonos tudományos haladás minden lehetőségét biztosítja, s ezenkívül a szovjet tudósok legjelentősebb elméleti fölénye a marxizmus-leninizmus tudományos elmélete s a bolsevik Párt hatalmas támogatása!